

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Szánthó Pálügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a K. B. ügyvezető által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szállítási díj megfizetése iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2007. szeptember 5. napján kelt 15.G.40.133/2006/8. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásában - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinti, fellebbezéssel támadott részét részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 45.808,- (Negyvenötezer-nyolcszáznyolc) Ft elsőfokú eljárási illetéket, és 36.650,- (Harminchatezer-hatszázötven) Ft elsőfokú ügyvédi munkadíjat, valamint 19.500,- (Tizenkilencezer-öt száz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. november 7-én fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperes ellen 1.010.957,- Ft és annak kamatai, valamint költsége megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a fizetési meghagyást 2006. december 1-jén a kérelemnek megfelelően kibocsátotta.

Az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes 2007. február 6. napján érkezett előkészítő iratában a keresetét leszállította és az alperest 842.464,- Ft és ezen összegnek 2007. január 18. napjától a kifizetés időpontjáig terjedő időre a törvényes mértékű késedelmi kamata és 42.100,- Ft+áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni. A követelt tőkeösszeg 763.483,- Ft

fuvardíjból és 78.981,- Ft állásdíjból tevődött össze. Keresetleveléhez - egyebek mellett - csatolta a 2006. május 19-én a felek által aláírt szállítmányozási szerződést, továbbá a perbeli követelés alapjául szolgáló számlát másolati példányban.

Az alperes ellenkérelmében vitatta a fuvardíj után felszámított áfa tartalmát és az állásdíj jogalapját, valamintösszepszerűségét.

Az elsőfokú bíróságon a 2007. június 4. napján tartott első tárgyaláson a felek képviselői nem jelentek meg.

Az elsőfokú bíróság felhívására a felperes bejelentette, hogy az állásdíjra vonatkozóan tényelőadást és bizonyítási indítványt nem kíván előterjeszteni, mivel írásbeli bizonyítékok erre vonatkozóan nem állnak rendelkezésre.

Az elsőfokú bíróság a 2007. szeptember 5. napján tartott tárgyaláson, melyen a felek képviselői nem jelentek meg, 15.G.40.133/2006/8. számon ítéletet hozott, amelyben kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 763.483,- Ft-ot, és annak 2007. január 18-tól a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal megemelt összegű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felek között létrejött Ptk. 514. § szerinti érvényes szállítmányozási szerződés lapján a keresetet a 763.483 Ft szállítmányozási díj vonatkozásában tartotta megalapozottnak, amit az alperes sem vitatott, ezt meghaladó mértékben a keresetet (78.981,- Ft) bizonyítottság hiányában elutasította. Az alperes a már szabályszerűen, szerződés szerinti tartalommal kiállított 763.483,- Ft-os számla után késedelembe esett, ezért a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére köteles. Az elsőfokú bíróság a felperes perköltség iránti igényét azért utasította el, mert az alperes a kereseti igény előterjesztésére okot nem adott, a felperes hibás számlázása miatt nem tudott a számviteli szabályok szerint teljesíteni, erre csak 2007. január 3. után volt módja. A felperes fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét az elsőfokú bíróság 2006. november 7-én iktatta, az eljárás a 2006. december 15-i ellentmondás folytán alakult peres eljárássá, ehhez képest csak 2007. január 3-án állította ki a felperes a szabályszerű számláját, amire az alperes először teljesíteni tudott volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes a perköltség vonatkozásában nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak részbeni megváltoztatásával az alperes kötelezését 95.880,- Ft perköltség megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy a fizetési meghagyásos eljárást 842.464,- Ft és járulékai megfizetése iránt kezdeményezte, 25.300,- Ft illetéket rótt le, és 21.100,- Ft eljárási költség megfizetésére kérte kötelezni a kötelezettet. Az elsőfokú bíróság a fizetési meghagyást kibocsátotta, ezt követően a kötelezett ellentmondása folytán perré alakult eljárásban 30.300,- Ft illetéket rótt le, összesen 55.600,- Ft-ot.

A perben részletes előkészítő iratot terjesztett elő, és az elsőfokú bíróság a kereseti kérelme alapján 90,62%-ban marasztalta az alperest, 9,38%-ban a kereseti kérelmet elutasította. Az elsőfokú bíróság az ítéletében mellőzte a perköltség megfizetésére kötelező rendelkezést, ezért az jogszabálysértő és megalapozatlan. Álláspontja szerint a felperes túlnyomó részt pernyertes lett, erre figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alapján kellett volna megállapítani a perköltséget, figyelembevéve az előlegezett költségeket is. A 90%-ot meghaladó pernyertességre tekintettel a Pp. 81. § (1) bekezdés második mondatában foglaltak alkalmazására nem kerülhet sor. Utalt arra, hogy a Pp. 75. § (1) bekezdés alapján jogszerűen tart igényt az eljárási illetékre és a Pp. 75. § (2) bekezdés alapján az ügyvédi munkadíjra. A marasztalási összeg figyelembevételével a lerótt illetékből 50.040,- Ft és a pernyertesség figyelembevételével 38.200,- Ft+20% áfa ügyvédi munkadíj, összesen: 95.880,- Ft illeti meg a felperest.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes fellebbezése részben alapos.

A felperes a fellebbezésében kizárólag a perköltség vonatkozásában támadta az elsőfokú bíróság ítéletét, ezért a másodfokú bíróság az ítélet ellen irányuló fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el; a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem korlátai között.

E körben rögzíti, hogy a Pp. 75. § (1) bekezdése szerint a perköltség - a törvényben meghatározott kivételeket nem tekintve - mindaz a költség, amely a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel.

A Pp. 78. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni.

A Pp. 79. § (1) bekezdése pedig kimondja, hogy a bíróság a perköltség összegét a fél által előadott és a szükségeshez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg. Ha a fél a költségeket nem számította fel vagy nem igazolta, a bíróság a perköltséget a per egyéb adatai alapján hivatalból határozza meg.

A Pp. 80. § (1) bekezdése azt mondja ki, hogy ha az alperes a perre okot nem adott, és a követelést az első tárgyaláson azonnal elismeri, az alperes költségében a felperest kell marasztalni.

A Pp. 81. § (1) bekezdése szerint részleges pernyertesség esetében a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának, valamint az egyes felek által előlegezett költségek összegének figyelembevételével határoz.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek az összecszerűen megjelölt perköltség iránti igényét azzal utasította el, hogy az alperes a perre nem adott okot, mivel a felperes hibás számlája miatt nem tudott teljesíteni.

A Pp. 80. § (1) bekezdése az alperes számára biztosít kivételt a perköltség általános szabálya alól. A bírósági gyakorlat szerint az alperes akkor nem adott okot a perre, ha semmi olyat nem tesz, aminek nyomán a perindítás szükségessé válik,

másfelől pedig mindent megtesz annak érdekében, hogy a felek közötti vita a polgári per igénybevétele nélkül elintézhetővé váljék, a követelés elismerése ennek megállapításához nem elegendő (BH 2005.27). Az elismerésnek azonnalinak és feltétel nélkülinek kell lennie, az első tárgyaláson az alperes részéről minden más nyilatkozatot megelőzően, szóban vagy írásban, illetve fenntartás nélkül kell megtörténnie.

Az alperes az ellenkérelmében kérte a felperesi igényt, mint alaptalant elutasítani és a felperest perköltségben marasztalni. Arra hivatkozott, hogy az alakilag és tartalmilag nem megfelelő számlát a felperes részére visszaküldte.

Az alperesnek ez a nyilatkozata azonban nem felelt meg a Pp. 80. § (1) bekezdésében foglalt szabályozásnak, mert sem szóban, sem írásban nem ismert el a felperesi követelésből semmit.

A Fővárosi Ítéltábla az alperesi ellenkérelemmel kapcsolatban rámutat arra, hogy a kötelezett teljesítéséhez, azaz az ellenszolgáltatás megfizetéséhez szabályszerűen kiállított számlára van szükség. Mindez azonban nem érinti a követelés esedékessé válásának időpontját, mert a jogosult nem a számlázással, hanem a szolgáltatás teljesítésével tesz eleget a kötelezettségének, és ezzel már megnyílik az igénye az ellenszolgáltatás teljesítésének követelésére is. Számlázási késedelem esetén a kamatigényét ezzel egyidejűleg nem érvényesítheti, mert a számlázási kötelezettség elmulasztása folytán olyan jogosulti késedelem áll be, amely a kötelezett egyidejű késedelmét kizárja, azaz csak a keresetindítástól igényelhet késedelmi kamatot (GK 66. szám).

Mindebből következik, hogy a perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a pernyertesség és a pervesztesség alapján kell dönten, ezért az elsőfokú bíróság a felperes javára a perköltség megítélését alaptalanul mellőzte.

A jelen ügyben alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése szerint, ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselőt ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg. A (2) bekezdés a) pontjának rendelkezése szerint polgári perben, az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pervesztes felet terhelő összege 10.000.000,- Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5 %-a, de legalább 10.000,- Ft.

A hivatkozott rendelet 3. § (6) bekezdése azt mondja ki, hogy a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A másodfokú bíróság a felterjesztett iratokból megállapította, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során 90,62%-ban pervesztes lett, ezért a fenti jogszabályi rendelkezésekből következően a felperes erre eső költségeit köteles megfizetni. A felperes az elsőfokú eljárás alatt a perköltségigényét megjelölte, ezért a perköltség összegét annak figyelembevételével kell mérlegeléssel meghatározni.

Az ügyvédi munkadíj mértékének számításakor a bírói gyakorlat a mérlegelés fő szempontjának az ügyvéd által kifejtett munkát tekinti, és ennek keretében figyelembe veszi az adott ügy jellegét, a pertárgy értékét, a jogi megítélésének fokát, az előterjesztett beadványok terjedelmét és mennyiségét, a tárgyalásokon való részvételt.

A jelen esetben az eljárás megindításakor a pertárgy értéke 1.010.957,- Ft volt, a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem benyújtását követően a felperesi jogi képviselő előkészítő iratot szerkesztett, azokhoz csatolta annak alátámasztásául szolgáló bizonyítékait. Két tárgyalás megtartására került sor, ahol a felperes jogi képviselője nem jelent meg, az alperes az előkészítő iraton túlmenően egyéb védekezést nem terjesztett elő, az állásdíjra vonatkozóan az elsőfokú bíróság felhívására bizonyítékot nem tudott csatolni.

A felperes jogi képviselője azonban megalapozatlanul igényelte a fellebbezésében megjelölt ügyvédi munkadíjat, figyelemmel arra a tényre, hogy az elsőfokú eljárásban a tárgyaláson nem jelent meg, az alperes által vitatott részre vonatkozóan bizonyítékot nem tudott csatolni.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az ügyvédi munkával kapcsolatban kifejtett tevékenységre és az eljárás fent részletezett körülményeire tekintettel a jogi képviselő által a pernyertesség arányában végzett tevékenysége a pertárgyérték 4 %-ának megfelelő, azaz 30.560,- Ft + áfa összeggel áll arányban.

A felperes pernyertességének arányára tekintettel az általa az elsőfokú eljárás során lerótt illeték 90,62%-ára tarthat igényt jogszerűen az alperestől.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és az alperest a pervesztessége arányában perköltség fizetésére kötelezte.

A felperes a fellebbezése kapcsán nagyobb részben pernyertes lett, ezért a Pp. 239. § alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperest, a felperes által lerótt fellebbezési eljárási illeték pernyertesség arányában álló összegének a felperes javára történő megfizetésére, míg ugyanezen rendelkezés alapján a felek a másodfokú eljárás során felmerült egyéb költségeiket maguk viselik; a megállapított 19.500,- Ft-ból 6.000,- Ft a lerótt másodfokú eljárási illeték és 13.500,- Ft az ügyvédi munkadíj, amelyet a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdés alapján mérlegeléssel állapított meg és azzal, hogy ezen összeg az áfát is tartalmazza.

Budapest, 2008. év február hó 28. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna sk.
előadó bíró

Dr. Németh László sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:

bírósági tisztviselő